

MARIEKE NIJKAMP

Na de
brand

Vertaling Selma Soester

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Marieke Nijkamp
Oorspronkelijke titel: *After We Burned*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Selma Soester
Omslagontwerp: © Sourcebooks / Natalie C. Sousa
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Carmen Martínez Torrón/Getty Images, domnitsky/Shutterstock
Illustraties binnenwerk: © ThomasVogel/Getty Images, JamesBrey/Getty Images
Bedrukt boekblok: © Tartila/Shutterstock, Ovacular/Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1871 3
ISBN 978 94 027 7602 7 (e-book)
NUR 285
Eerste druk oktober 2025

Originele uitgave verschenen bij Sourcebooks Fire, een imprint van Sourcebooks, P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

EDEN

00.45 uur

Ik druk mezelf tegen de stenen muur en vloek. Mijn haar plakt in vochtige slierten aan mijn gezicht en de regen sijpelt door mijn sweatshirt heen. We hebben pas om één uur vannacht afgesproken, maar als ik nog langer buiten blijf, ben ik straks doorweekt tot op mijn huid.

Theo zou dit ‘thematisch toepasselijk’ noemen. Meer dan tien van mijn favoriete comics beginnen met een donkere, stormachtige nacht, en nu zit ik er zelf middenin. Ik kan niet wachten tot ik deze godvergeten plek achter me kan laten.

Een bliksemflits zigzagt door de hemel en verlicht de verlaten weg die naar de school leidt. Hij laat een paarse gloed achter, en wanneer de duisternis het weer overneemt, klinkt er een donderslag die de ramen laat rammelen. De wind huilt.

Ik trek aan de riempjes van mijn zware rugtas om er zeker van te zijn dat hij goed dichtzit.

Weer een flits.

Dáár.

Mevrouw Thompson doet de ramen van haar klaslokaal nooit helemaal dicht. Ze vindt een goede luchtcirculatie belangrijk om

wiskundige formules te kunnen begrijpen, en een van haar ramen staat op een kier.

Ik ren eropaf, laat mijn handen onder de rand glijden en duw het verder open. Eerst gooi ik de rugtas naar binnen. Ik klauter erachteraan. Ik ben nooit erg lenig geweest, maar ik heb een bloedhekel aan nat worden.

Eenmaal binnen doe ik het raam zo ver dicht dat de regen niet meer naar binnen wordt geblazen. Het is droog hierbinnen, maar dat is het enige positieve aan Pierce High School.

Het klaslokaal is donker. Het enige licht is afkomstig van het smalle raampje in de deur en de noodverlichting in de gang erachter. De stilte binnen is overweldigend. Ik vind het vreselijk.

Ik hijs mijn uitpuilende rugtas op een van de tafeltjes om te controleren of de inhoud – kleren, comics en houtsnijwerken – niet doorweekt is. Ik pak mijn telefoon en stuur een kort berichtje naar mijn wegloopmedeplichtige om haar te laten weten dat ik binnen wacht. De school staat halverwege haar huis en het mijne, en er zijn geen nieuwsgierige burens die ons samen kunnen zien vertrekken.

Ik huiver. De storm fluit door het gebouw. Ik voel me niet op mijn gemak. Er heerst 's nachts een vreemde sfeer op school.

In de verte rammelt een deur. Ik gris mijn tas van het tafeltje en duik weg, in de irrationele overtuiging dat ik niet alleen ben. Toen ik veel jonger was, dacht ik altijd dat de leerkrachten op school woonden, dat ze daar sliepen nadat wij allemaal naar huis waren gegaan. Waarschijnlijk heeft iemand verderop in de gang nog een raam open laten staan.

Twijfel bekruipt me, maar mijn nieuwsgierigheid wint het. Ik sluip naar de deur, leg mijn hand op de klink en wacht terwijl ik moed verzamel. Dan trek ik hem langzaam een stukje open.

De gang erachter is schemerig en verlaten.

Verderop, naast het trappenhuis, zwaait de deur van het com-

puterlokaal heen en weer aan zijn scharnieren. Met elke windvlaag slaat hij dicht zonder in het slot te vallen.

Zie je wel, zeg ik tegen mezelf. Niemand.

Ik zet mijn rugtas tussen de deur om te voorkomen dat ik buitengesloten word en sluip op mijn tenen naar het computerlokaal. Ik blijf stokstijf stilstaan.

Een grote boomtak heeft een van de ramen verbrijzeld, maar dat is niet wat de tocht veroorzaakt. Een ander raam staat wijd open en de linoleumvloer van het lokaal is besmeurd met modderige voetstappen.

Een volgende donderslag laat het gebouw trillen op zijn grondvesten. Recht boven mijn hoofd klinkt een harde klap op de eerste verdieping.

Ik ben niet alleen.

Hoofdstuk 2

PAYTON

EEN WEEK NA DE BRAND

De eerste keer dat Eden en ik elkaar kusten was in de auto-wasstraat. Het was het geweldigste en meest clichématige wat we ooit hadden gedaan. Eden zat op de passagiersstoel, en toen de lopende band ons in de richting van de borstels en het schuim trok, zag ik dat haar raampje nog op een kiertje stond, dus boog ik me over haar heen om het dicht te doen.

En zij boog voorover om me te kussen.

Het was mijn eerste kus. Ze smaakte naar aardbeien, chocolade en plezier.

Ik boog me naar haar toe en ze trok zich iets terug, met een schittering in haar ogen. ‘Dat wilde ik al een tijdje doen. Gaat het een beetje?’

Ik likte over mijn lippen. ‘Veel meer dan een beetje.’ Ik streek haar haar uit haar gezicht en we versmolten met elkaar.

In die paar tellen bestond de wereld alleen uit ons, de zoete geur van kersenzeep en het schuim dat tegen de voorruit uitenspatte. De buitenwereld hield op met bestaan. Alles was perfect.

Als ik nu mijn ogen sluit, ruik ik alleen rook en as. Het kleeft

aan me, ook al is het een week geleden sinds de school in vlammen opging.

We wilden allemaal zien wat er over was van Pierce High School, het zwartgeblakerde skelet van een ooit zo statig gebouw. Tegen de tijd dat ik de volgende ochtend arriveerde, zwermde er al tientallen leerlingen om het gebouw heen. Het zou de laatste dag voor de voorjaarsvakantie moeten zijn, maar al onze lessen waren afgelast. De brand was geblust en er was meer van het gebouw over dan ik had verwacht, maar de lucht was zwaar van verlies. Ik kon nauwelijks ademen, alsof een schim van rook zich rond mijn longen wikkelde.

Ik greep naar mijn borst. Ademen voelde nog steeds onmogelijk aan.

In een stadje dat Fenix heette, zou iemand uit de as moeten opstaan – moeten verrijzen om de stad zo snel mogelijk te ontvluchten.

Maar dat zou Eden niet doen.

Dominee DeVries staat voor in de kerk naast haar kist en vertelt ons over de nacht dat de school in vlammen opging en Eden omkwam. Zij is de reden waarom we hier allemaal op een willekeurige donderdag zijn. Zijn sonore stem leidt Edens familie, haar klasgenoten en haar leerkrachten door hun verdriet heen.

‘We weten niet waarom Eden die nacht op school was, en daar komen we misschien nooit achter. Wat er is gebeurd was een tragisch ongeval. De bliksem sloeg in het gebouw en zette het licht ontvlambare materiaal in een van de scheikundelokalen in brand.’

Dominee DeVries kijkt naar de voorste kerkbank, waar Edens moeder zit, helemaal in het zwart gekleed. Het accentueert de zilveren strengen in haar kastanjebruine haar en haar bleke gezicht. Ze huilt niet. Ik vraag me af of ze überhaupt heeft gehuild. Haar meest recente vriendje – Arthur, geloof ik – heeft een bre-

de, gespierde arm om haar schouders geslagen. Hij kijkt stoïcijns voor zich uit.

‘De hoogste civiele autoriteit heeft me ervan verzekerd dat de beveiligingssystemen goed werkten,’ vervolgt dominee DeVries. ‘Niemand is schuldig aan deze tragedie.’

Hij werpt een blik in de richting van mevrouw Lewis-Walker, die op de rij vlak achter Edens familie zit, niet omdat ze belangrijk voor Eden was, maar omdat ze belangrijk voor Fenix is. Ze is de CEO van Lewis Industries, de grootste werkgever in ons stadje, die – tot grote verbazing en goedkeuring van velen – is gekomen om de laatste eer te bewijzen aan een meisje dat ze waarschijnlijk nooit heeft gekend. Ik hoor het aan het gemompel om me heen.

Haar aanwezigheid illustreert de unieke positie van Lewis Industries in Fenix. Haar dochter Oakley zit naast haar, met haar armen om haar middel geslagen. Mevrouw Lewis-Walker houdt Oakleys pols in een ijzeren greep.

‘Hoewel we niet weten wat die arme Eden binnen deed,’ zegt dominee DeVries, ‘heeft ze op het eind geprobeerd te overleven. Terwijl we haar leven vierten, wil ik dat jullie dat goed beseffen: de enige hoop van dat dappere, kwetsbare jonge meisje om aan het vuur te ontsnappen, was via een raam op de eerste verdieping. Als ze niet op de betonnen stoep eronder terecht was gekomen, was ze misschien nog bij ons geweest. Ze had het moeten overleven. Ze wilde leven. Denk daaraan wanneer jullie aan haar terugdenken.’

Ik word misselijk van zijn woorden. Alsof per ongeluk doodgaan een betere optie was. Ik had de geruchten gehoord. Dat ze in de school had ingebroken om uit een raam te springen. Dat ze zichzelf in brand had gestoken. Dat ze daar die nacht was om een einde aan haar leven te maken. Dat ze kreeg wat ze wilde.

Niets daarvan is waar.

Kon ik hun dat maar vertellen.

Niets ervan is waar.

Ik vraag me af hoe het voor haar moet hebben aangevoeld. De val. Die paar tellen tussen het raam en de grond.

Als ze meer geluk had gehad, had ze het kunnen overleven. In één ding heeft dominee DeVries gelijk: ze *h*á d het moeten overleven.

De gedachte wikkelt zich om me heen. Mijn longen branden.

Ik peuter aan mijn nagels. Aan de blauwe randjes waar ik mijn nagellak niet goed heb verwijderd. Rode vlekjes.

De dominee gaat verder: ‘In dit soort vreselijke situaties stel ik mezelf de vraag: “Wat is Gods plan?” Het voelt wreed aan, maar Hij heeft altijd een reden.’

Ik graaf mijn vingers in het houten kerkbankje. Nee. Eden had een plan.

Ze was niet op school om te springen. Ze was daar om te ontsnappen.

Samen met mij.

Ik raak de telefoon in de zak van mijn jeans aan. In mijn fotogalerij staat een screenshot van Edens laatste berichtje. Normaal gesproken wis ik alle berichten die ik ontvang, maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om dit te verwijderen.

EDEN:

Het is noodweer buiten. Ik wacht binnen. Laat me weten wanneer je hier bent.

Eden was van plan om Fenix te ontvluchten en te ontkomen aan al deze mensen, die tijdens haar leven geen moer om haar gaven en die nu ze dood is alleen maar doen alsof ze iets om haar gaven. Ze wilde niet alleen maar leven, ze wilde gelukkig zijn.

Eden, die van ouderwetse horrorcomics hield.

Eden, die een kei was in houtbewerken.

Eden, die wilde leren paardrijden.

Ik zag haar bericht pas toen het al te laat was.

Ze verdiende meer dan wat Fenix in Colorado haar kon bieden. Ze verdiende een liefdevol nest. Een toekomst. Maar het enige wat ze nu krijgt is een hypocriete uitvaartdienst en een plek in de koude, harde grond. Ze zit hier voor altijd vast, en ik ook.

Dominee DeVries dreunt door over verlossing, maar ik ben niet de enige die steeds bozer lijkt te worden.

Aan de andere kant van het gangpad zit Theo, Edens buurjongen en haar andere BFF. Hij zit de hele dienst binnensmonds te mompelen, met een kwaai blik op zijn gezicht. Hij vindt dit duidelijk net zo walgelijk als ik. En daar heeft hij het volste recht toe. Hij is een van de weinigen die haar met respect behandelden.

Ik vermoed dat alle anderen hier zijn vanuit een soort dorpsverplichting. Afgezien van de gezinnen die op vakantie zijn gegaan, zijn de meeste derdejaarsleerlingen van Pierce High School aanwezig, en ook een aantal vierdejaars. Ze lijken allemaal op hun eigen manier niet op hun gemak.

Ik laat mijn blik over de tientallen gezichten in de kerk gaan. RJ en Mason, die het altijd leuk vonden om Edens houtsnijwerk uit haar rugtas te jatten, staren allebei naar de grond, en Mason wriemelt aan zijn stropdas.

Morgan en Nafisa, die samen met Eden het vak beeldende vorming volgden, zitten vlak achter hen. Morgans ogen zijn rood en waterig. Hen buigt zich naar Nafisa toe. Ik had van Eden begrepen dat ze allebei lovend over haar werk waren, haar houtsnijwerk bewonderden en haar bij groepsprojecten betrokken. Maar daarbuiten hadden ze geen enkele relatie – goed of slecht. Buiten de lessen om zagen ze elkaar niet. Ze gingen niet samen naar de winkel om kunstbenodigdheden te kopen.

Misschien kunnen we soms op z'n best hopen op comfortabele neutraliteit, maar nu lijkt het hun allebei te spijten dat ze niet meer hun best hebben gedaan.

Het is vreemd. Het definitieve van de dood brengt alles naar boven waarvan we wensen dat we het anders hadden gedaan; alle manieren waarop we wensen dat we elkaar beter hadden kunnen behandelen. Misschien is dat de diepere betekenis waar dominee DeVries op doelt.

Nou, die kan hij in zijn reet steken.

De inwoners van Fenix hebben niet het recht om alle dingen te betreuren die ze hadden moeten zeggen, alle dingen die ze hadden moeten doen. Daar is het veel te laat voor. Spijt zal geen verandering brengen in wat er is gebeurd. Met ieder van ons.

In de kerkbank vóór me zit Kelsey Fink aan de halslijn van haar jurk te plukken. Ze is een van de eindexamenleerlingen. Een van de populaire leerlingen. Ik geloof niet dat iemand precies weet wat ze hier doet.

Wanneer ik achteroverleun kan ik haar gezicht zien. Ze lijkt zich compleet onbewust van alles wat er om haar heen gebeurt, alsof deze Kelsey een leeg omhulsel is. Ik krijg de kriebels van hoe leeg en onbereikbaar ze lijkt. Ze is hier alleen, net als ik.

Alsof ze weet dat ik naar haar kijk, draait ze zich langzaam om en staart ze naar me. Ze staart dwars door me heen.

Ik wend mijn blik af.

Haar leegheid is in elk geval oprechter dan de uitdrukkingen van de leerlingen die vroom en bedroefd kijken zonder er enig recht op te hebben om verdrietig te zijn. Leerlingen zoals Zanna Lewis, die aan de andere kant van het gangpad naast Kelsey zit en steeds bezorgde blikken in haar richting werpt. Zanna is hier niet voor Eden. Zanna bevond zich niet in hetzelfde sociale universum als Eden. Ze hadden alleen iets met elkaar te maken wanneer Zanna de draak stak met Edens houtsnijwerk, en Eden

hield haar hoofd altijd gebogen en probeerde haar zo veel mogelijk te ontwijken.

Maar nu zit Zanna naast haar vader in een kerkbank, en meneer Lewis heeft een beschermende arm om haar schouders geslagen. Hij is een van de populairste leerkrachten van Pierce High School, een zoon van de belangrijkste familie in Fenix. Hij heeft verschillende wetenschapsprogramma's opgezet via Lewis Industries. Hij is perfect.

En het was zijn scheikundelokaal waar de brand begon, waar Eden sprong.

Hete woede stroomt door me heen terwijl hij emotioneel naar de kist staart. Voelt meneer Lewis ook maar enige wroeging of verantwoordelijkheid voor het feit dat Eden in zijn lokaal is gestorven? Kan het hem iets schelen waarom ze daar was?

Kan het iemand iets schelen?

Eden had het noodweer op de begane grond kunnen uitzitten, waar we elkaar zouden ontmoeten. Als de autoriteiten hun werk goed hadden gedaan, zouden ze toch zeker hebben onderzocht waarom ze dat niet had gedaan?

De 'hoogste civiele autoriteit' achtte het een ongeluk. Maar ik vraag me af – en niet voor het eerst – wie de hoogste civiele autoriteit in Fenix is. De burgemeester? De politie? Het schoolbestuur? Of Lewis Industries?

Stelt iemand de juiste vragen?

Want Eden verdient gerechtigheid, en ik verdien de waarheid.

Eden was van mij. Mijn beste vriendin. Mijn geliefde. De andere helft van mijn hart. Het meisje dat me ervan overtuigde dat er andere plekken waren die je 'thuis' kon noemen. Ze beloofde me dat er mensen waren die om me gaven en dat er veel manieren waren om een gezin te vormen.

Ik voel de leegte van de zitplaatsen aan weerszijden van me.

‘Het feit dat we hier samen zijn,’ zegt dominee DeVries, ‘is een teken dat God een betere toekomst voor ons allemaal gepland heeft. Een toekomst waarin we de kameraadschap, het gedeelde verdriet, deze gezamenlijke bánd, gebruiken om onze compassie en liefde voor anderen te voeden. We...’

Ik stop met luisteren en staar naar de kist voor in de kerk tot mijn ogen branden. Eden verdient meer dan tranen en een spektakel van verdriet. Ze verdient op z’n minst alles wat ik had moeten zeggen.

Ik hou van je.

Ik mis je.

Het spijt me.

Verdomme.

Ik sta op. Ik negeer de geschokte en afkeurende blikken en loop de kerk uit.

Hoofdstuk 3

PAYTON

EEN WEEK NA DE BRAND

Een koele lentebries golft door de jonge grassprietjes en de vroegbloeiende wilde bloemen tussen de grafstenen. Hier moet ergens een graf voor Eden gereserveerd zijn. Ik kan geen vers opgegraven aarde ontdekken.

Ik heb net een stap van het pad af gezet wanneer een stem klinkt en ik abrupt blijf stilstaan.

‘Payton?’

Zacht krakend zwaait de zware kerkdeur dicht. Ervoor staat Theo, met zijn handen diep in zijn broekzakken gestoken. Zijn blonde haar, dat tot aan zijn kin reikt, waait in zijn ogen en zijn gezicht vertrekt. Zijn schouders zijn opgetrokken tot aan zijn oren en zijn pezige lichaam straalt spanning uit.

‘Ik weet dat we elkaar niet veel hebben gesproken. Eigenlijk helemaal niet. Maar ik zag je naar buiten lopen en ik wilde zien of het goed met je gaat. Ik weet hoeveel Eden om je gaf.’

Zijn woorden rollen in sneltreinvaart over zijn lippen, alsof hij bang is dat hij ze kwijtraakt als hij ze er niet uit gooit.

Ondanks de automatische neiging om te zeggen dat het prima gaat, antwoord ik naar waarheid. ‘Nee.’

‘Nee, met mij ook niet. Wil je dat ik blijf? Ik kan wel wat gezelschap gebruiken.’

Ik niet, maar wanneer hij een hand door zijn haar haalt, ziet hij er verloren uit. Wat hij over Eden zei, dat ze om me gaf, geldt ook voor hem. Ik kan hem mijn rug niet toekeren. ‘Prima.’

‘Ik heb het niet zo op begraafplaatsen,’ zegt Theo, ‘maar ik heb altijd bewondering gehad voor mensen die het macabere omarmen zonder het gevoel te hebben dat ze ongeluk over zichzelf afroepen. Met Halloween heb ik me een keer als zombie verkleed. Daar had ik nog dagen nachtmerries over. Ik kon het nauwelijks aan om Edens stripboeken te lezen, maar ze kreeg me wel zo ver om het te proberen.’

Ik weet een vaag glimlachje op te brengen, niet meer dan een vertrokken mondhoek, maar ik heb in elk geval niet de neiging om te schreeuwen. Hij is nerveus, en daardoor voel ik me beter. Het zorgt ervoor dat ik zelf minder nerveus word. Ik heb al lang geleden geleerd dat bang of nerveus zijn er bij iedereen anders uitziet, maar onsamenhangend praten en met je handen wringen kan geen kwaad. Meestal dan. De angst die je vanbinnen opvreet, de angst die niets anders achterlaat dan een leeg omhulsel zonder remmingen, is veel gevaarlijker.

‘Wil je bij de boom zitten?’ Ik wijs naar de grote populier iets verderop.

Theo kijkt met een opgetrokken wenkbrauw naar de grafstenen. ‘Denk je dat het veilig is?’

Ik rol met mijn ogen. ‘Er zullen heus geen zombies uit de grond komen om je hersens op te eten, Theo.’ Ik voeg eraan toe: ‘Niet overdag.’

Hij glimlacht met een vreemde blik op zijn gezicht.

‘Wat?’

‘Dat had Eden kunnen zeggen. Je weet toch dat je veel voor haar betekende?’

‘Jij betekende ook veel voor haar,’ zeg ik ontwijkend.

We lopen langs de oudste graven in Fenix, die helemaal niet zo oud zijn. Het stadje is oud genoeg om er verlopen uit te zien, maar niet oud genoeg om karakter te hebben. Groot genoeg om zijn eigen gemeenteraad te hebben, maar klein genoeg om het gevoel te krijgen dat er aan juridische vriendjespolitiek wordt gedaan. Soms is dat ook zo.

Bij de boom laat ik me in het gras vallen. Ik trek mijn knieën op tot aan mijn borst en leun tegen de ruwe bast van de stam. Ondanks het zonlicht is de grond koud, en de lucht voelt scherp aan na de bedompte kerk. Ik schraap mijn keel. ‘Ik heb het gevoel dat ik je beter zou moeten kennen. Maar het was belangrijk voor Eden om haar werelden gescheiden te houden.’

We waren een keer bij haar thuis toen Theo vanaf de boom tussen hun huizen naar Eden zwaaide. Ze zwaaide terug en trok de gordijnen dicht zonder voor te stellen dat we kennis met elkaar moesten maken.

Ik had het nooit gevraagd. Ik vond het prima om Eden voor mezelf te houden.

Theo hoest een verrast lachje op terwijl hij zich op het gras laat zakken. ‘Ik denk dat ze zich daar veiliger bij voelde. Als ze ons voor zichzelf hield, was de kans kleiner dat ze ons zou kwijtraken. Maar ik vraag me weleens af of we alleen de stukjes van haar te zien kregen die ze voor ons reserveerde. De helft van wie ze was. De helft van alles.’

Ik knipper met mijn ogen. Zo had ik het nooit bekeken.

Theo gaat verder: ‘Ik weet dat ze thuis niet gelukkig was, maar denk jij dat er iets van waarheid zit in wat mensen zeggen? Dat Eden in de school heeft ingebroken om uit het raam te springen?’ Zijn stem werd zacht. ‘Want ik geloof het niet. Ik zou het hebben gemerkt. Ik zou het hebben geweten.’ Het is bijna een smeekbede.